

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č. j. 023966/2012/KUSK, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Obec Louňovice**, se sídlem Horní náves 6, Louňovice, zastoupené JUDr. Jiřím Rubkem, advokátem, se sídlem Sukova 1307, Říčany, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2014, č. j. 45 A 23/2012 - 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta, se sídlem Kořenského 15, Praha 5.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č. j. 023966/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 23. 11. 2011, č. j. 62723/2011-MURI/OSÚ/00026 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž správní orgán prvního stupně zamítl

žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby oplocení pozemku parc. č. 190/27 v k. ú. Louňovice (dále jen „pozemek č. 190/27“). Správní orgány založily svá rozhodnutí na názoru, že záměr žalobkyně nebyl v souladu s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, konkrétně s usnesením zastupitelstva obce Louňovice ze dne 6. 9. 2002, č. 97/2002, o schválení územního plánu obce Louňovice (dále jen „územní plán obce Louňovice“ nebo „územní plán“), který pozemek č. 190/27 vymezil jako součást veřejně prospěšné stavby určené pro dopravu (obslužné komunikace).

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou, které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 8. 2014, č. j. 45 A 23/2012 – 97 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), vyhověl, napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Za zásadní považoval otázku, zda plocha, ve které se nachází pozemek č. 190/27 [konkrétně jeho část nacházející se podél hranice se sousedním pozemkem parc. č. 474 v k. ú. Louňovice (dále jen „pozemek č. 474“), jehož vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení], je územním plánem obce Louňovice vymezena jako plocha veřejně prospěšné stavby. Dle krajského soudu se v době schválení územního plánu nacházel pozemek č. 190/27 mimo plochy veřejně prospěšných staveb, tedy i mimo plochy dopravní infrastruktury (čili plocha vymezená pro dopravu do něj zjevně nezasahovala). Krajský soud se dále zabýval změnou územního plánu obce Louňovice ze dne 6. 10. 2006, č. 105/1/2006 (dále jen „změna č. 3“), a konstatoval, že při vzájemném porovnání výkresu č. 5 (vymezujícího plochy veřejně prospěšných staveb v původním znění územního plánu) s výkresem č. 4 (vymezujícím plochy veřejných staveb ve znění změny č. 3) je zřejmé, že plochy místní obslužné komunikace nejsou v úseku sousedství pozemků č. 190/27 a č. 474 stejně široké, čili zde zjevně došlo ke změně ve vymezení dopravních ploch. Tato změna se však neprojevuje v textové části územního plánu ani na ostatních výkresech grafické části změny č. 3. Dle krajského soudu je tedy územní plán obce Louňovice (v rozsahu změny č. 3 v části týkající se vymezení plochy místní obslužné komunikace v místě hranice pozemků č. 190/27 a č. 474) vnitřně rozporný.

[3] Dle krajského soudu vycházel správní orgán prvního stupně z toho, že územní plán obce Louňovice platí (v místě zamýšlené stavby žalobkyně) v původním znění a pozdějšími změnami nebyl dotčen; žalovaný pak jeho úvahu v napadeném rozhodnutí potvrdil. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že pozemek č. 190/27 je veden jako místní komunikace, zřejmě tak usuzoval právě na základě výkresu č. 4 (změny č. 3), kde je patrné rozšíření linie veřejně prospěšné stavby (místní komunikace) směrem do sousední parcely, kde se dnes nachází pozemek č. 190/27. Toto rozšíření navíc nápadně kopíruje tvar pozemku č. 190/27, což správním orgánům pravděpodobně potvrdilo jejich úvahu. Dle krajského soudu však lze rozšíření místní komunikace vyčíst pouze z výkresu č. 4 (změny č. 3); naopak z jiných výkresových částí územního plánu obce Louňovice plyne, že k rozšíření nedošlo. Správní orgány tedy vycházely z obsahu vnitřně rozporné územně plánovací dokumentace a nemohly tedy spolehlivě zjistit skutkový stav. Geometrický plán pro rozdělení pozemku č. 60/2007 ze dne 25. 6. 2007 (jenž je přílohou vyjádření Městského úřadu Říčany ze dne 12. 9. 2007) se ve správním spisu nenacházel a krajskému soudu byl předložen až v rámci ústního jednání; odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom odkazuje pouze na územní plán obce Louňovice. Skutečnosti, které mohou z uvedeného

pokračování

geometrického plánu a vyjádření Městského úřadu Říčany vyplývat, proto nebylo možno brát za základ napadeného rozhodnutí a krajský soud tak nemohl zjišťovat, zda by tyto dokumenty mohly dodatečně odůvodnit skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ svých rozhodnutí, neboť by tímto postupem soud fakticky suploval výkon státní správy.

[4] Krajský soud shrnul, že skutkový stav, z něhož žalovaný i správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházeli (tj. že pozemek č. 190/27 je dle územního plánu obce Louňovice vymezen jako místní komunikace), neměl oporu ve spise, neboť územní plán obce Louňovice coby klíčový podklad pro vydání rozhodnutí sám o sobě na danou otázku neposkytuje přesvědčivou odpověď. Podklady předložené krajskému soudu v průběhu ústního jednání nebyly součástí spisové dokumentace a správní orgány na ně v odůvodnění svých rozhodnutí nijak neodkazovaly; skutečnosti vyplývající z těchto podkladů tudíž nelze vzít za základ vydaných správních rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že územní plán obce Louňovice byl vydán dne 6. 9. 2002 a nabyl účinnosti dne 23. 9. 2002, změna č. 3 byla vydána dne 6. 10. 2006 a nabyla účinnosti dne 23. 10. 2006. Vzhledem k nutnosti zachovat zákonnou lhůtu tří let pro soudní přezkum opatření obecné povahy je nutné považovat územní plán obce Louňovice za závazný podklad pro vydávání správních rozhodnutí, neboť z důvodu ochrany práv nabytých v dobré víře jej již nelze změnit ani zrušit. Pokud jej krajský soud označil za vnitřně rozporný, vybočil nad rámec soudního přezkumu napadeného rozhodnutí a zpochybnil právní závaznost územního plánu obce Louňovice a tím také správnost jakéhokoli dalšího rozhodování správních orgánů ohledně posuzované plochy a s ní sousedících pozemků.

[6] Stěžovatel namítl, že on i správní orgán prvního stupně posuzovali soulad záměru žalobkyně především s územním plánem obce Louňovice v původním znění, nikoli s jeho změnami. Výkres ze změny č. 3 doložil krajskému soudu pouze proto, že je graficky výraznější než výkres funkčního využití území z původního znění územního plánu. Stěžovatel v kasační stížnosti předložil grafické znázornění průmětu části výkresu funkčního využití zastavěného území (z původního znění územního plánu) a katastrální mapy, které mělo dle jeho názoru dokládat, že pozemek č. 190/27 je nade vší pochybnost součástí plochy „Doprava – obslužné komunikace“, resp. že část pozemku č. 190/27 do této plochy zasahuje. Výkres funkčního využití plochy z původního znění územního plánu sám o sobě tedy stěžovateli postačoval k úsudku o tom, že pozemek č. 190/27 je zahrnut do plochy „Doprava – obslužné komunikace“ a navržený záměr žalobkyně tak nebyl v souladu s územně plánovací dokumentací. Stěžovatel dále předložil grafické znázornění průmětu části výkresu B.5 (tj. výkresu ploch pro veřejně prospěšné stavby z původního znění územního plánu) a katastrální mapy a uvedl, že i z tohoto výkresu je patrné, že pozemek č. 190/27 zasahuje do plochy veřejně prospěšných staveb. Krajský soud však z tohoto výkresu vyvodil nesprávné skutkové zjištění, neboť nejprve konstatoval,

že pozemkové parcely jsou na tomto výkresu opticky dobře rozlišitelné, přičemž pozemek kopírující linii místní komunikace je zbarven hnědě a spadá tedy pod plochu veřejně prospěšných staveb, a potom v rozporu s tím dovodil, že pozemek č. 190/27 se nachází mimo ni. Stěžovatel při posuzování záměru žalobkyně shledal, že pro plochu „Doprava – obslužné komunikace“ nejsou v územním plánu stanoveny žádné podrobné regulativy, z textové části územního plánu pak vyhodnotil, že pro tuto funkční plochu není počítáno s jiným využitím než pro dopravu. Stěžovatel konstatoval, že zkoumal i změnu č. 3 územního plánu, při tom však usoudil, že jí nedošlo ke změně funkční plochy „Doprava – obslužná komunikace“ ve vztahu k pozemku č. 190/27. Stěžovatel shrnul, že posuzoval záměr žalobkyně z hlediska souladu s vydanou územně plánovací dokumentací detailně (přičemž za prvotní a zásadní pokládal výkresy funkčního využití území z původního znění územního plánu), a pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na jednoznačné skutečnosti, pak tomu bylo proto, že se domníval, že nesoulad záměru žalobkyně s územním plánem obce Louňovice je zřejmý.

[7] Ve své poslední kasační námitce stěžovatel uvedl, že i listiny (vyjádření Městského úřadu Říčany ze dne 12. 9. 2007 s přiloženým geometrickým plánem), které předložil při jednání před krajským soudem, prokazují správnost napadeného rozhodnutí. Z těchto listin plyne, že sama žalobkyně realizovala oddělení pozemku č. 190/27 ze své původní parcely č. 190 proto, aby se tento pozemek mohl stát v souladu s územně plánovací dokumentací součástí místní komunikace. Krajský soud měl tedy dle názoru stěžovatele zjistit skutkový stav i z těchto podkladů, neboť se nejednalo o zásadně doplněné dokazování, při kterém by soud musel nahrazovat výkon veřejné správy.

[8] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti považovala argumentaci stěžovatele ohledně lhůt k soudnímu přezkumu územního plánu za zcela zavádějící, neboť závěr krajského soudu je závazný pouze ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Rozsah území, který byl napadeným rozsudkem zpochybněn, je pouze několikametrový pruh podél hranic pozemků č. 190/27 a č. 474. Jestliže orgán veřejné moci udělá chybu v normách regulujících práva a povinnosti adresátů vrchnostenského rozhodování, nelze tyto vadné normy aplikovat k tíži účastníků správního řízení, jakkoli je pro správní orgány taková nejistota nepohodlná. Osoba zúčastněná na řízení je zároveň vydavatelem územní dokumentace a není proto patřičné, aby v této souvislosti uplatňovala svá veřejná subjektivní práva ze soukromoprávní pozice a opírala je o vlastní vadnou dokumentaci. Žalobkyně měla za to, že stěžovatelovo odůvodnění kasační stížnosti rozpor v územní dokumentaci spíše prohlubuje, než jej odstraňuje. Poukázala především na to, že změna č. 3 se dotčeného území netýkala; pokud měl pořizovatel této změny přesto potřebu znovu pořídit výkresy dotčeného území, pak k tomu nemělo dojít bez jejich řádného projednání. Je evidentní, že ono „grafické zvýraznění“ (jak jej označil stěžovatel) veřejně prospěšných staveb ve skutečnosti znamená jejich explicitní a nešetrně provedené rozšíření o plochu odpovídající pozemku č. 190/27.

[9] K samotným stěžovatelem předloženým výkresům žalobkyně namítla, že v nich zakreslená hrana komunikace vede nejenom přes pozemek č. 190/27, ale i přes pozemky č. 190/37 a č. 190/36, přičemž k těmto pozemkům již byla vydána rozhodnutí o umístění stavby jejich oplocení na hranici s pozemkem č. 474, jež bylo i provedeno. Žalobkyně dále upozornila na to, že na předložených výkresech je komunikace v sousedství s pozemkem č.

pokračování

190/27 zakreslena tak, že na její protilehlé straně je vynechán pás široký cca 3 až 4 metry (aniž by mu bylo přiřazeno jiné funkční využití), čímž se stávající komunikace může jevit posunuta směrem do pozemku č. 190/27. Z toho žalobkyně dovodila, že i v případném vyvlastňovacím řízení by jen těžko bylo možné doložit reálný veřejný zájem na proporcionálním omezení práv žalobkyně. Žalobkyně dodala, že osoba zúčastněná na řízení nevyužila svého práva, na pozemek č. 190/27 nenechala pro sebe vyznačit předkupní právo a za celou dobu platnosti územního plánu (tedy od roku 2002) nepožádala o územní a stavební povolení na výstavbu komunikace podél tohoto pozemku.

[10] Žalobkyně svůj pohled na nyní posuzovanou věc shrnula tak, že jí plánovaná stavba není v rozporu s územním plánem, protože ten pro oplocení neurčuje žádné požadavky. Územní plány vymezují jen plošné koridory a nespécifikují parametry pro jednotlivé pozemky; zamýšlená stavba žalobkyně nikde v zasaženém území neznemožňuje umístit obslužnou komunikaci. Podle požadavků stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů je minimální šíře obslužné komunikace 4,5 metrů, v dotčeném místě však nejmenší dostupná šíře pro komunikaci činí 6,09 metrů, sama osoba zúčastněná na řízení uvedla pro dotčený úsek komunikace šíři 6 metrů. Není tedy nutné uplatňovat požadavek na vyvlastnění pozemku č. 190/27 a nic nebrání povolení stavby oplocení. K tvrzení stěžovatele, že žalobkyně sama oddělila pozemek č. 190/27, aby o něj mohla být komunikace rozšířena, žalobkyně uvedla, že k nabízené výměně pozemků nedošlo z důvodů na straně osoby zúčastněné na řízení. Vymezení koridorů a ploch v územním plánu nemůže být vykládáno libovolně, v rozporu s ústavní ochranou vlastnictví, tam, kde veřejný zájem není nijak ohrožen (jak je tomu v daném případě). Na základě územního plánu vymezených ploch nelze (bez dalšího zkoumání souvislostí a jejich dopadu do práv dotčených osob) svévolně zasahovat do výkonu vlastnických práv, i kdyby se tak dělo na základě obsahově a formálně perfektní územně plánovací dokumentace. Tím spíše pak je nepřijatelné, pokud jsou jednotlivé územně plánovací podklady nejednoznačné nebo dokonce ve vzájemném rozporu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Meritem sporu je to, zda pozemek č. 190/27 byl v územním plánu obce Louňovice vymezen jako součást plochy určené pro veřejně prospěšné stavby. Územnímu plánu jsou ve stavebním zákoně věnována ustanovení § 43 a násl. (Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že územní plán obce Louňovice byl schválen za účinnosti již zrušeného zákona č. 50/1976 Sb., avšak základní koncepce a cíle územního plánování rozhodné pro nyní

posuzovanou věc se přijetím nového, v současné době platného stavebního zákona nezměnily). Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury. Pokud má územní plán plnit cíle a úkoly územního plánování (srov. § 18 a § 19 stavebního zákona), musí z něj být jednoznačně patrné funkční využití dotčených pozemků. V obecné rovině je též možné poznamenat, že územní plán musí dostát zásadám plynoucím ze samotného ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob atd.). Vztahem mezi textovou a grafickou částí územního plánu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 8. 1. 2010, č. j. 2 Ao 1/2009 – 74 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), kde konstatoval, že grafická část je zobrazením části textové v mapových podkladech a obě tyto části územně plánovací dokumentace tedy musí být ve vzájemném souladu. Pokud tomu tak není, neposkytuje územně plánovací dokumentace jistotu o způsobu, jak je dotčené území z pohledu územního plánování řešeno, a nemůže tedy z hlediska zákona obstát coby závazný podklad pro další rozvoj území.

[14] Územní plán obce Louňovice byl vydán dne 6. 9. 2002 a nabyl účinnosti dne 23. 9. 2002. Pozemek č. 190/27 byl v této době jižní součástí mnohonásobně většího pozemku č. 190. Z grafické části územního plánu v původním znění (výkres funkčního využití území A.1) je patrné, že pozemek č. 190/27 se nachází na rozhraní plochy OV 11 (označené jako „Území všeobecně obytné – rozvoj“) a plochy „Doprava – obslužné komunikace“, jež v dotčeném místě v podstatě kopíruje v katastru nemovitostí vymezený pozemek č. 474. Pozemek č. 474 je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a jedná se o historickou cestu (viz vyjádření obce Louňovice k Okresnímu soudu Praha - východ ze dne 22. 4. 2013, založené na č. l. 75 spisu krajského soudu). Barevně odlišená plocha určená pro dopravu sice (v převážné většině sousedství plochy OV 11) zřetelně kopíruje linii území pozemku č. 474, avšak v místě, kde se nachází pozemek č. 190/27, se viditelně rozšiřuje až po další graficky vyznačenou linii (linie zastavěného území k 30. 10. 2000). Jelikož pozemek č. 190/27 je tvarem velmi úzká (v nejširším místě nanejvýš několik metrů široká) parcela, která bezprostředně přiléhá k pozemku č. 474, z pohledu běžného uživatele neobsahuje grafická část územního plánu (v jeho původním znění) žádné vodítko (např. zřetelné vyznačení hranic jednotlivých parcel) pro jednoznačný závěr, zda plocha určená pro dopravu zahrnuje také pozemek č. 190/27. Textová část územního plánu pak žádné přesné geometrické vymezení zastavitelných ploch (do nichž spadá i lokalita OV 11) ani ploch určených pro dopravu nestanoví a v tomto toliko odkazuje na grafickou část (srov. čl. 10 územního plánu: *Místní obslužné komunikace se umísťují na plochách a v trasách zakreslených v grafické části územního plánu.*).

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti argumentoval tím, že i z územního plánu obce Louňovice v původním znění lze seznat, že pozemek č. 190/27 je součástí plochy „Doprava – obslužné komunikace“. Na podporu tohoto názoru graficky znázornil průmět výkresů územního plánu A.2 a B.5 s katastrální mapou (což zkoordinoval na základě pozemků st. p. 358 a parc. č. 218/7 v katastrálním území Louňovice jako společného prvku obou podkladů). Z předloženého průmětu výkresu A.2 však dle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by pořizovatel územního plánu jednoznačně zamýšlel plochu pozemku č. 190/27 využít jako součást místní komunikace. Grafické vymezení plochy pro dopravu

pokračování

sice pokrývá většinu pozemku č. 190/27 (tak, jak je zachycena v katastru nemovitostí), nezahrnuje však jeho nejzápadnější část a zasahuje také do severněji umístěného pozemku č. 190/37. Nepřesnosti tohoto grafického znázornění ostatně připustil i sám stěžovatel (jenž je vysvětloval nedostatečným technickým vybavením pro editaci obrázků a tím, že původní katastrální mapa, na jejímž podkladě byl územní plán vyhotoven, byla rastrová, zatímco současná katastrální mapa je již digitalizovaná). Průmět výkresu B.5 (výkres veřejně prospěšných staveb) s katastrální mapou pak výše popsané nepřesnosti dále prohlubuje; plocha pro dopravu stejně jako v případě výkresu A.2 nepokrývá nejzápadnější část pozemku č. 190/27 a kromě pozemku č. 190/37 navíc zasahuje do ještě více severněji položeného pozemku č. 190/36. Výše popsané grafické přesahy tedy neodpovídají ani tvaru pozemku č. 190/27 a z textové ani z grafické části územního plánu v původním znění neplyne žádný racionální důvod, který by vylučoval, že tyto přesahy byly způsobeny např. pochybením při vyhotovení výkresu (navíc za situace, kdy pozemek č. 190/27 nebyl ještě oddělen z původní parcely č. 190 a nebylo tak známé jeho budoucí geometrické vymezení). Co se týče výkresu č. 4 (veřejně prospěšné stavby – výsek výkresu B.5) změny č. 3, pak lze přisvědčit krajskému soudu v tom, že barva označující plochy určené pro dopravu je (oproti oběma výše uvedeným výkresům původní verze územního plánu) rozšířena a v porovnání s původní verzí územního plánu obce Louňovice pokrývá i nejzápadnější část pozemku č. 190/27. Z textové části změny č. 3 žádná změna ve vymezení ploch určených pro dopravu, které by se dotýkaly pozemku č. 190/27, však nevyplývá.

[16] Z výše uvedeného je zřejmé, že ve všech třech posuzovaných výkresech grafické části územního plánu obce Louňovice se vymezení plochy určené pro dopravu v části týkající se pozemku č. 190/27 liší. Grafická část územního plánu má přitom zásadně sloužit jako zobrazení textové části v mapových podkladech. V případě území, v němž panují jednoznačné vlastnické vztahy a jehož funkční využití je patrné již z faktického stavu, není třeba striktně trvat na detailním vymezení jednotlivých funkčních ploch v textové části; pokud se však pořizovatel zamýšlí od ustálených vztahů v území odchýlit (např. v územním plánu zakotvit využití pozemku ve vlastnictví soukromé osoby k veřejně prospěšné stavbě), nelze tak učinit pouze nevýrazným a pro běžně pozorného uživatele takřka nepostřehnutelným způsobem v grafické části územního plánu. Ve sporných případech je třeba vymezit dotčené území přesně, např. uvedením katastrálních čísel jednotlivých pozemků. Běžný uživatel územního plánu zpravidla nemá k dispozici takové nástroje jako stěžovatel a není po něm možno rozumně požadovat, aby stejně jako stěžovatel koordinoval na základě společných prvků obou podkladů výkresy územního plánu a katastrální mapu ke zjištění, do jakého druhu funkčního vymezení území podle územního plánu spadá konkrétní pozemek. Nejvyšší správní soud má tedy ve shodě s krajským soudem za to, že územní plán obce Louňovice coby závazný podklad pro další rozvoj území neposkytuje v části týkající se pozemku č. 190/27 potřebnou jistotu pro budoucí uspořádání vztahů a stěžovatel tedy nemohl záměr žalobkyně odmítnout pro rozpor s územně plánovací dokumentací.

[17] Pokud stěžovatel namítl, že správní soudy vzhledem ke lhůtám uvedeným § 174 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a v § 101b odst. 1 s. ř. s. nemohou vyslovit vnitřní rozpornost územního plánu obce Louňovice, pak lze konstatovat, že tyto lhůty platí pouze pro zrušení (resp. změnu) opatření obecné povahy. Stěžovatel se v této souvislosti nemůže dovolávat ani ochrany

práv nabytých v dobré víře, neboť ze shora uvedených důvodů byl územní plán obce Louňovice ve vztahu k pozemku č. 190/27 shledán nejednoznačným do té míry, že z něj není možné usoudit, jaké je funkční využití tohoto pozemku a jaká konkrétní práva z toho mohou dotčeným osobám vyplývat. K námitce stěžovatele, že krajský soud měl při svém rozhodování zohlednit vyjádření Městského úřadu Říčany ze dne 12. 9. 2007 (s přiloženým geometrickým plánem), pak z tohoto vyjádření dle Nejvyššího správního soudu vyplývá nanejvýš to, že Městský úřad Říčany souhlasil jako příslušný stavební úřad s dělením a scelením pozemků žalobkyně (tj. původního pozemku č. 190) z důvodu „směny pozemků za účelem zajištění komunikací v souladu s územním plánem obce Louňovice“. I pokud by Nejvyšší správní soud přijal tvrzení stěžovatele, že žalobkyně provedla dělení pozemku proto, aby se pozemek č. 190/27 mohl stát součástí pozemní komunikace v souladu s tehdy platným územním plánem obce Louňovice (a nikoli např. v souladu se zamýšlenou, později nerealizovanou změnou územního plánu), pak lze konstatovat, že ani případné subjektivní přesvědčení žalobkyně o bezvadnosti územního plánu nemůže zhojit jeho výše uvedené rozpory. Předmětem dokazování v řízení před soudem mohou být pouze konkrétní skutečnosti, které jsou rozhodující z hlediska předmětu řízení; nerozhodné skutečnosti soud z dokazování vyloučí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 – 73, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS). Krajský soud tedy nepochybil, když vyjádření Městského úřadu Říčany ze dne 12. 9. 2007 v napadeném rozsudku nezohlednil.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu nepřezkoumatelnost ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[21] Žalobkyně ve věci plný úspěch měla, a proto jí Nejvyšší správní soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložila vůči stěžovateli. Ty jsou tvořeny náklady na její právní zastoupení. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží žalobkyni náhrada za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé, zde vyjádření ke kasační stížnosti ze dne

pokračování

9. 10. 2014, podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon. Protože zástupce žalobkyně již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, a to o 714 Kč (21 % z částky 3400 Kč). Nejvyšší správní soud tak přiznal žalobkyni částku 4114 Kč, k jejímuž zaplacení stanovil stěžovateli přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu